

Sextonde söndagen 2021

Vi människor har behov både av ensamhet och gemenskap med andra människor. Somliga kan behöva mer av egen tid och stillhet. Andra längtar mer efter djupare möten med människor. Men alla måste söka och finna sin egen harmoni för att livet skall fungera. Bland kyrkans olika ordensgemenskaper ser vi samma mönster: vissa mer kontemplativa ordnar prioriterar ensamhet och avskildhet, andra en mer utåtriktad tjänst av nästan. I dagens evangelium ser vi något liknande. Jesus vill inbjuda sina lärjungar: ”Följ med mig bort till en öde trakt, så att vi får vara ensamma och ni kan vila er lite” (Mark 6:31). Här ser vi tydligt Jesu omsorg om sina lärjungar, som verkligen behöver denna vila och ensamhet. Men den här gången gick det inte som man hade tänkt sig, för folket trängde sig på i sin nöd och i sina behov. Jesus ”fylldes av medlidande med dem, för de var som får utan herde, och han undervisade dem länge” (Mark 6:34).

Jesu barmhärtighet och medlidande med de nödlidande och utsatta – de som är som får utan herde – får sista ordet. Så måste det också förbli i kyrkans liv genom tiderna. Redan profeten Jeremia tecknar denna profetiska bild: ”Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall låta en rättfärdig avkomling uppstå åt David. Han skall regera som konung och ha framgång, och han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden” (23:5). Jesus är den som i alla tider vill ta sig an fåren med barmhärtighet och rättfärdighet. Som Jesu lärjungar är vi alla, på ett eller annat sätt, delaktiga av hans godhet och omsorg. Ibland är vi mer aktiva som förmedlare av detta, ibland är vi mer passiva mottagare av detta. Kyrkan måste alltid förmedla denna Jesu omsorg om dem som är som får utan herde. Var och en av oss har sin del i detta och sitt sätt att göra detta. Det är något stort och underbart, när vi upptäcker att Jesus har detta förtroende för oss och vill anförtro denna uppgift åt oss: att förmedla hans barmhärtighet, rättfärdighet och omsorg.

”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan äger samma medborgarskap som de heliga och har ert hem hos Gud” (Ef 2:19). Vi står inte utanför och tittar på. Livet är inte bara något som passerar revy inför våra ögon. Vi har vårt hem hos Gud mitt i den verklighet som han har skapat och som han också har stigit ner i när han blev människa för vår frälsnings skull. Genom vårt dop tillhör vi Guds heliga folk. Vi har fått vårt medborgarskap i hans rike, i hans kyrka. Det är en stor nåd, men också ett stort ansvar. Det inser vi ganska snart i vår sekulära omgivning, där de flesta omkring oss inte har en susning om vad detta innebär. Men samtidigt har de ofta förväntningar, medvetet eller omedvetet, att vi kristna skall kunna förmedla något av denna barmhärtighet och godhet som Jesus står för. Ofta känner de sig svikna när vi inte når upp till det ideal som Jesus förkroppsligar. Den kritik som vi får höra mot kyrkan och mot oss kristna beror faktiskt på att vi har svikit

Jesus och inte efterföljt honom genom att förmedla hans barmhärtighet. Det borde göra oss mycket ödmjuka och samtidigt inspirera oss till att bli mer hängivna och aktiva förmedlare av Jesu omsorg.

”Han har kommit med budskap om fred för er som var långt borta och fred för dem som står nära” (Ef 2:17). Jesus riktar sitt budskap till alla. Både till de utomstående och dem som står honom nära. Vi behöver alla varandra. De utomstående kan genom sina frågor och sin kritik hjälpa oss att söka oss ännu närmare Jesus och bli honom ännu trognare. Samtidigt behöver de oss för att få hjälp genom våra ord och gärningar att se att Jesu budskap är levande och kan förändra vår värld. I de heliga blir allt detta förverkligat inför våra ögon, men också de utomstående brukar känna igen denna sanna och äkta helighet när den möter dem i en Moder Teresa av Calcutta eller i en Franciskus av Assisi. Desto mer besvikna blir de när vi som säger oss tillhöra Kristus och hans kyrka inte förmedlar detta intryck.

Därför måste vi alla ställa oss frågan: hur skall jag bära mig åt för att bli en bättre och mer hängiven kristen mitt i det vanliga liv jag lever här i Sverige? Det första är naturligtvis att jag verkligen vill komma Jesus ännu närmare och bli förvandlad av hans nåd. Det är alltså fråga om omvändelse, här och nu, ja, varje dag på nytt. ”Nu, tack vare Kristus Jesus, har ni som en gång var långt borta, kommit nära, genom Kristi blod” (Ef 2:13). Det är bara Jesus som kan omvända oss genom att utge sitt blod på korset för vår skull. Den djupa tacksamheten för detta skall sporra oss att utge oss själva, med allt vad vi är och har, både för honom och för dem som är som får utan herde.

Då är vi tillbaka i dagens evangelium. Där visar Jesus oss att vi behöver ensamhet, stillhet, avskildhet för att komma honom nära i bönens djupa och exklusiva vänskap. Där får vi Andens kraft och energi – alltså det vi kallar nåd i kristen terminologi - för att i Jesu efterföljd ta oss an dem som är i nöd och har behov av att få ta emot Jesu omsorg och barmhärtighet genom oss. Vi får aldrig glömma att det är Jesus och hans godhet vi skall förmedla, inte oss själva. Det kan lätt smyga sig in något av självgodhet annars. Nej, det är bara Jesus som dessa får utan herde behöver och vill ha. Det är inte bara sociala åtgärder eller ideologier. Det är mötet med den levande Herren som kan förändra människor och genom dem den värld där vi lever. Som kristna är vi alla delaktiga i denna process, förutsatt att vi går omvändelsens smala väg, både i bön och i aktiv tjänst. Var och en av oss måste hitta sitt eget sätt att göra detta. Vi har en barmhärtig Herre och Herde som litar till fullt på oss. Därför får vi inte heller göra honom besviken. Varje dag på nytt får vi samma underbara inbjudan att möta honom och förmedla hans kärlek, ja, nu och i all evighet.

